



NIEUWSBRIEF ROLDUC - Jaargang 1969 / 7 / 10-11-2020

Terwijl op de achtergrond CNN verslag deed van de uitermate spannende presidentsverkiezingen in Amerika, heb ik de afgelopen week met genoeg deze nieuwsbrief samengesteld. Hopelijk gaan we door de winst van Joe Biden en Kamala Harris een meer constructieve periode van Amerikaanse politiek tegemoet. Onbegrijpelijk, dat nog zo veel Amerikanen achter Donald Trump aan blijven lopen. De democratie van de Verenigde Staten van Amerika wordt zwaar op de proef gesteld.

Inmiddels zitten we in een tweede coronagolf. Ik hoop zeer, dat het coronavirus ons ook aan het denken zet over onze leefwijze. Laat het einde van deze vreselijke crisis het begin van een andere wereld zijn. Een wereld die duurzamer, eerlijker, natuurlijker en daardoor ook gezonder is.

Ik wens jullie veel leesplezier!

Stukjes linzenvlaai !

Iedere keer als ik bij een bakker stukjes linzenvlaai zie liggen, denk ik onwillekeurig terug aan mijn internaatstijd op Rolduc. Als we daar al een stuk vlaai kregen, was het ofwel linzenvlaai van abrikozen of van kersen. Een andere smaak was er in mijn herinnering niet.

Alleen op hoogtijdagen was er op Rolduc vlaai: bij het Presidentsfeest, bij jubilea van (priester)leraren en vooral bij de Jour de Jeux.

Na een hele dag sportief bezig te zijn geweest, volgde er op de cour een prijsuitreiking. Gebruikelijk was om bij elke medaille of beker ook stukjes linzenvlaai uit te reiken. Met Wil Kerens in onze compagnie kwamen we niets te kort. Het was telkens smullen geblazen.

Nog steeds trouwens!

..... door Jo Kunnen



Einde zoektocht Jos Creusen?

..... door Jo Kunnen

Eind vorig jaar wist ik na veel naspeuringen een mailadres van een Jos Creusen te achterhalen. Zou dat ‘onze Jos’ zijn? Ik mailde naar dit adres, dat ik op zoek was naar Jos Creusen, die in de zestiger jaren op Rolduc de middelbare school had gevolgd. Jos Creusen was de laatste jaargenoot, die ik nog niet had kunnen traceren. Per omgaande kreeg ik tot mijn grote verrassing antwoord: “Hoi Jo, klopt helemaal. Ik heb in de jaren ‘60 inderdaad op Rolduc gezeten. Jouw naam ken ik ook nog. Leuk weer iets van je te horen. Groetjes, Jos.” Hij gaf me tegelijkertijd zijn mobiel nummer.

Direct daarna heb ik met Jos gebeld. Hij lag op dat moment in het ziekenhuis in Veldhoven. Het ging niet goed met hem. We waren verhalen uit Rolduc aan het ophalen (onder andere over de laatste ‘noten’ die aan Jos zijn toebedeeld), toen ons gesprek moest worden beëindigd vanwege de komst van een specialist naar Jos toe.

Nog dezelfde dag heb ik hem alle tot dan toe verschenen nieuwsbrieven toegezonden.

Enkele dagen later (op 11 december 2019) ontving ik bijgaand appje van Jos:	Ik heb natuurlijk direct gereageerd:
--	---

Na de jaarwisseling heb ik nieuwe pogingen ondernomen om hem te bereiken. Tevergeefs! Zijn mobiele telefoon reageert niet meer. Appjes worden niet meer gelezen en op mails van mijn kant krijg ik helaas ook geen enkele reactie. Ik vrees het ergste. Om hierover meer duidelijkheid te krijgen ben ik pogingen gaan ondernemen om te achterhalen, waar Jos eigenlijk woont. Deze informatie hadden we nog niet met elkaar uitgewisseld. Ik zou dan contact met zijn familie kunnen opnemen. Bij mijn

zus in Geldrop heb ik het laatste telefoonboek van Eindhoven en omgeving minutieus nageplozen op de naam Creusen. Hij kwam in geen enkele plaats voor. Ook contacten met het Inloophuis de Eik, bijzonder vervoer de Witte Raaf en de Diabetes Vereniging Nederland (organisaties die in een blog van Jos uit 2013 voorkomen) konden me niet verder helpen. Je loopt al direct tegen een privacy-muur op. Mijn verzoek aan deze organisaties om mijn mail door te sturen naar zijn familie, wanneer men daar gegevens van had, heeft tot nu toe nog niet tot een respons geleid. Ik heb ook in de archieven van alle kranten in de omgeving van Eindhoven gezocht naar een mogelijke overlijdensadvertentie van Jos. Gelukkig stond deze er niet in. Mijn zoektocht eindigt hier. Wederom met de vraag: waar is Jos? Misschien volgt er ooit nog een keer een antwoord.

Verrassend, logisch of (on)herkenbaar?..... *Het verhaal van Henny Driessen*

Het is altijd weer confronterend om een ander inzage te geven in het verloop van je leven. Maar goed, ik heb tegen Jo A gezegd, dan zal B moeten volgen. Al terugblikkend kan ik mijn levensverhaal tot nu toe in een 4-tal fases indelen. Fases met elk zijn eigen dynamiek, zijn eigen plussen en minnen, en elk zijn prettige en minder prettige kanten. Het geheel biedt de lezer een beeld van de persoon Henny Driessen: verrassend, logisch of (on)herkenbaar?

Rolduc, 1962

Na een bezoek met de pastoor aan Rolduc (bus, trein, bus) in mei 1962 was mijn keuze snel gemaakt. Het prachtige complex met al zijn recreatieve voorzieningen was de drijfveer. Niet het gymnasium. In Urmond, mijn geboorteplaats, was ik op school een matige leerling en bepaald geen groeibriljant. Ik was misdienaar, koster, vroom, dienstbaar en had de zorg voor mijn jongere broertje en zusje. Volgens de pastoor voldeed ik aan de criteria om priester te worden (Sic!). Zelfs een advies van leraar Smeets van de VK om me naar de MULO te laten gaan, werd door de pastoor rigoureuus van de hand gewezen. Met veel pijn en moeite, maar vooral met de support van de heer Hafmans, heb ik in 1970 het gymnasiumdiploma alpha behaald. Overigens met de laagst mogelijke cijfers. Het zij zo. Rolduc was voor mij: recreatie, sport en spel en uiteindelijk het ontwikkelen van mijn organisatorische kwaliteiten. Leiderschap bij de pioniers, bij het voetbal en bij kampen voor de jongeren (onder andere Strauch in de Eifel) was mijn lust en mijn leven. In de laatste jaren (1967-1970) kwam daar het voetbalgebeuren bij. Ik heb - in velerlei opzicht - fantastische jaren bij de VV Chevremont gehad. Op het hoogste amateurvoetbalniveau gespeeld en mijn personality verder mogen ontwikkelen.

Amsterdam, 1973

Een vervelende fysieke beperking (knie) maakte in 1973 een einde aan mijn voetbalcarrière. Ik speelde inmiddels bij VV de Ster (Stein). Achteraf gezien een geluk bij een ongeluk. De voetbalcultuur had me ver afgedreven van de normen en waarden, zoals ik die van huis uit en van Rolduc had meegekregen.

Van de een op de andere dag zei ik deze wereld vaarwel en toog ik naar Amsterdam. Een overgang die vele malen groter was dan die van Urmond naar Rolduc in 1962. Gelukkig trof ik in Amsterdam een klasgenoot, Wim Brugmans. Hij heeft me in Amsterdam opgevangen. De rest was een kwestie van discipline en doorzettingsvermogen.



(Henny was op Rolduc van 1962 tot 1970)

Met de gekozen studie Nederlands Recht had ik geen enkele binding en gevoel. Toch heb ik in 1979 mijn bul gehaald. Mijn sportieve interesses bleven beperkt tot wat potjes zaalvoetbal en tot het supporterschap van AJAX (nog steeds ben ik lid en heb ik zelfs aandelen).

De periode Amsterdam kenmerkt zich door twee essentiële feiten: het stichten van een gezin (met twee prachtige dochters) en een tweetal lange prachtige reizen naar Scandinavië en Indonesië.

De eerste jaren van mijn carrière heb ik als juridisch medewerker doorgebracht in dienst van de gemeente Haarlemmermeer te Hoofddorp.

Ohé en Laak, 1987

De terugkeer naar Limburg was een kwestie van tijd. De randstad bracht ons geen warmte, geen beleving. In 1981 trad ik bij DSM in dienst. De tijd van mijn leven. Expertise in combinatie met het leveren van een bijdrage aan de kwaliteit van leven van mensen, die hun passie en hun leven in het mijnbedrijf noodgedwongen vaarwel hadden moeten zeggen, stonden voor mij centraal. Als HR-manager werd ik later medeverantwoordelijk voor de rationalisatie van de Services afdelingen van DSM. In concreto betekende dit het uitbesteden van activiteiten en het outsourcen van mensen, dit wil zeggen boventallige mensen een nieuwe toekomst bezorgen.

In deze periode kwamen mijn organisatorische vaardigheden en passie ook voor het welzijn van de maatschappij tot volle bloei, niet alleen bij DSM maar ook in Ohé en Laak en bij de KNVB.

Mijn eerste huwelijk liep averij op. Ik leerde in het begin van deze periode mijn tweede echtgenote kennen. Zij stimuleerde me om me te blijven ontwikkelen en om ruimte te geven aan je idealen en je passies.

Munstergeleen, 2006

De vierde fase loopt op dit moment. Na het overlijden van mijn tweede echtgenote (na een langdurig ziekbed) heb ik mijn derde echtgenote leren kennen. Feitelijk mijn eerste liefde. Met haar heb ik in 1969 op Rolduc mijn eerste scharrel gehad. Ze behoorde tot de eerste lichting meisjes die in 1967 op het gymnasium Rolduc werden toegelaten. Na mijn eindexamen zijn we mekaar volledig uit het oog verloren. Louter toevallig zijn we elkaar op 11 november 2003 in Maastricht tegen het lijf gelopen. De rest is geschiedenis.

De laatste periode bij DSM (2009-2015) was ik verantwoordelijk voor de begeleiding en bemiddeling van ongeveer 500 boventallige medewerkers. Een hell-of-a-job maar wel passend bij mij. Verder vond ik de tijd om mijn expertises en ervaringen aan het papier toe te vertrouwen. Vier loopbaangerichte boekwerken staan inmiddels op mijn naam.

Belangrijker is evenwel dat ik samen met mijn huidige echtgenote tijd voor mezelf heb gevonden. We focussen ons nu op de kwaliteit van ons leven.



Rome 2025

Het zou zomaar kunnen zijn dat Rome een nieuwe fase in mijn leven gaat worden. Gevoel voor de klassieken heb ik al lezend eerst gekregen na mijn pensionering in 2015. Een fietstocht in 2004 naar Rome was een eerste aanzet voor de belangstelling en liefde voor de eeuwige stad. Wie zal het zeggen?

Kortom, al met al hebben de mijmeringen, ten grondslag liggend aan dit curriculum, me blijmoedig, tevreden en voldaan gestemd met het verloop van mijn leven tot nu toe. Rolduc fungeerde in dit verband als een katalysator. Onbewust en impliciet heeft het verblijf aldaar het verloop van mijn leven in positief-constructieve zin beïnvloed, en daar ben ik de pastoor en mijn ouders dankbaar voor.

“Met veel interesse lees ik in iedere nieuwsbrief de levensverhalen van onze vroegere klasgenoten. Ik realiseer me telkens niet alleen, hoe verschillend onze wegen na Rolduc zijn, maar ook onze beleving van Rolduc. Wat zal ik jullie nu vertellen over mijn levensloop?”

Mijn levensloop was vanaf mijn jonge jaren heftig en bewogen. Opgroeïend in een groot, katholiek gezin (13 kinderen, waarvan ik nummer 5) zat ik, al vóórdat ik kon lezen, met vragen, vragen en nog eens vragen. Waarom maken mensen oorlog, waarom is er ruzie, wat gebeurt er met de doden? Omdat ik daar geen antwoord op kreeg, wilde ik er zelf achter komen. Op mijn vierde leerde ik al lezen. Op zoek naar antwoorden. Ik trok mij de problemen om mij heen zo erg aan, dat ik al op mijn tiende i.v.m. een ernstige maagkwaal in het ziekenhuis belandde.

Mijn zoektocht naar antwoorden leidde me naar Rolduc

Mijn zoektocht naar antwoorden op allerlei levensvragen was een van de redenen, waarom ik op Rolduc terecht kwam. In de ogen van menigeen waarschijnlijk als een stil knulletje, maar zelf hopen antwoorden te krijgen, misschien wel als priester: die zouden toch zeker antwoorden hebben op alle levensvragen..... De verhalen van een neef, die enkele jaren vóór mij op Rolduc zat, waren in ieder geval niet echt de motivatie, maar hij heeft wel mijn ouders en mij over de streep getrokken. Zelf heeft die neef het behoorlijk ver geschopt in de kerkelijke hiërarchie, waar ik overigens absoluut niet jaloers op ben en ook nooit was.

Rolduc heeft een belangrijke rol gespeeld in mijn denken. Juist hier groeide mijn afkeer van religieuze instituten. Dat ging heel geleidelijk: één aanzet was de seksueel immorele praatjes waar een “biechtvader” (niet op Rolduc!) mij mee benaderde. Afkeer van elke aanraking door een manspersoon heeft mij allicht in de tijd op Rolduc beschermd.

Een andere aanzet was het beeld van god dat de kerk presenteerde en dat zij zelf ook afbrak gedurende de jaren van Rolduc. Een derde reden voor die afkeer was het groeiend besef van de invloed, welke religieuze instituten gedurende de hele geschiedenis hadden op oorlogen en politiek.

Ik werd een fanatiek pacifist

Had ik al een afschuw van oorlogen, tot mijn verbazing zegenden vele religieuze instituten die en moedigden daartoe zelfs aan. Blaise Pascal schreef daarover terecht in Pensées (Gedachten, *vertaald door onze leraar Frans Lenders*): *“Mensen bedrijven het kwaad nooit zo volledig en blijmoedig als wanneer zij het uit religieuze overtuiging doen.”*

Deze afschuw groeide alleen maar naarmate ik me meer verdiepte in religies. In de hippie tijd werden oosterse religies popi. Boeddhisme werd afgeschilderd als vredelievend. Tot ik de gruwelen van de Vietnam Oorlog zag: Amerikanen, niet zelden met kruizen op hun helm, bestreden goddeloos het communistisch tuig, maar de meest fanatiekste vechters waren boeddhisten. Dat nam overigens niet weg dat ik me verder verdiepte in hindoeïsme en Taoïsme. Ook Tolstoi en Dostojewski kwamen niet uit dit vraagstuk van oorlog en vrede, maar hebben mij wel bijzonder geïntregeerd en richting gegeven. Ik hoef niet uit te leggen dat ik fanatiek pacifist werd en al voordat ik van Rolduc afzwaaide overtuigd was, dat ik militaire dienst uit de grond van mijn hart zou weigeren. Gedurende het laatste jaar op Rolduc ben ik voor zover ik mij kan herinneren trouwens niet meer in de kerk verschenen. Op zondag stond ik heel vroeg op, ging soms in bad in de badkamer van de ‘heren’ (daar was een ligbad!) en zorgde ik ervoor dat ik, voordat de bel ging, buiten in het bosquet was, zo nodig met plu. Daar vond ik rust en een plek om na te denken.

Afstuderen in reactortechniek?

Rolduc heeft mij ook leren studeren. Daaraan dank ik - denk ik - dat ik binnen 2 jaar op het RWTH in Aachen het kandidaatsexamen Maschinenbau met ruime cijfers haalde. Ik koos als afstudeerrichting Reaktortechnik. Waarom? Enerzijds als uitdaging, omdat het als moeilijk werd aangegeven, anderzijds ook, omdat het energievraagstuk me bezig hield. In mijn afstudeerjaar kwam het tot een voor mij persoonlijk heftig conflict. Meningen botsten met de professor bij wie ik zou afstuderen. Het milieuprobleem was iets wat ik mij erg aantrok. Vond ik het al waanzin dat er radioactief afval in de zee werd gedumpt, zo vond ik het steeds meer waanzin om hoogradioactief materiaal, waaronder plutonium, te produceren en ons nageslacht daar vele tienduizenden jaren mee op te schepen. Daar wilde ik niet aan meewerken. Ik besepte dat ik het Hauptdiplom, de finale afstudeeropdracht, op mijn buik kon schrijven. Dat lukte niet bij deze prof.

De ommekeer

In die tijd had ik vrienden in Noorwegen met een boerderij. Daar kon ik terecht. Met mijn deux chevautje vol met boeken ben ik daarheen getuft. Dat was een klein jaartje rust in overweldigende natuur, met prachtige bossen aan een rivier. Daar had ik de gelegenheid om 'alles op een rijtje te gaan zetten'.

Mijn leven heeft vanaf toen een totale wending genomen. Ik ben vrijwilligerswerk gaan doen; na enige jaren samen met mijn lieve vrouw. Tot er kinderen kwamen; toen moest ik daar natuurlijk ook voor zorgen. Het was in 1984 moeilijk op de arbeidsmarkt. Ik ben een eigen ingenieursbureau begonnen en heb dat bewust klein gehouden: Werken om te leven en niet andersom! Ik was en ben nog steeds gespecialiseerd in '*Mechanical event simulation*' voor geometrisch en fysisch niet-lineair materiaalgedrag voor de kunststofverwerkende industrie (productoptimalisatie) + proces simulatie. Mijn klanten kwamen voornamelijk uit Duitssprekende landen, maar ook van elders. Door deze specialisatie is het wat moeilijker om volledig te stoppen; ik ben al circa 8 jaar aan het afbouwen, bijvoorbeeld door mensen ter plaatse op te leiden. Het lukt mij nu steeds beter hen van mij af te houden.....



Een warm hart voor Zuid-Amerika

Wij hebben in totaal zes kinderen gekregen, waarvan één overleden. Daarnaast hebben we ook diverse pleegkinderen tijdelijk in huis gehad, voornamelijk minderjarige vluchtelingen. Doordat ik bijna altijd thuis was op een ruime zelf verbouwde boerderij, hebben wij samen genoten van de opvoeding van onze kinderen. Die zijn inmiddels allen uitgevlogen. Drie als vrijwilligsters naar Zuid-Amerika (Ecuador en Peru). Twee dochters zijn daar getrouwd en wonen daar nu ook; de derde is inmiddels weer terug en heeft hier verkering. Een andere dochter is hier getrouwd en heeft ons twee kleinkinderen geschonken. Een zoon werkt in London.

Zelf zijn we meerdere maanden in Zuid-Amerika geweest en we zouden ook nu weer daar zijn als Covid-19 niet op ons pad was gekomen. De mensen daar hebben ons hart geraakt. Gelukkig hebben we intensief, bijna dagelijks, contact en maandelijks onze zoom-meeting met alle kids. Daardoor voelen we ons hier buiten in het Drentse land ook niet echt opgesloten. Omdat we nu hier niet weg kunnen, hebben wij ons op het Farsi gestort (wat moeilijker dan Spaans.....). Handig voor ons vrijwilligerswerk!

Ik wens jullie allen nog vele gelukkige en gezonde jaren toe!

(Gérard Kaelen was op Rolduc van 1963 tot 1970 / Op de prachtige familiefoto staat Gérard geheel rechts.)

Keep moving! Het verhaal van Frans Bergmans

Wanneer ik met veel plezier alle verhalen van mijn oud-klasgenoten lees, realiseer ik me dat ik velen van jullie maar summier ken. Dat kan wederzijds zijn. Ik heb ook maar één jaar in jullie groep gezeten, aangezien ik op enig moment doubleerde. De vaste vriendengroep, waar ik mee optrok, zat daardoor een jaartje hoger. Na afloop van lessen en studie zocht ik deze groep meer op dan mijn toenmalige klasgenoten, jullie dus. Het was trouwens het laatste jaar, dat ik op Rolduc zou verblijven. Na 3 gymnasium ben ik vertrokken, eigenlijk niet wetend wat ik verder wilde. Ik heb toen een soort bezinningsjaar op de HAVO doorlopen. Dat was het eerste jaar dat deze toen nog experimentele opleiding bestond.

Fysiotherapeut: een heerlijk beroep

Na 1 jaar HAVO ben ik de opleiding fysiotherapie gaan volgen in Heerlen en later in Den Bosch. In 1972 ben ik daar afgestudeerd. In dat jaar trouwde ik ook met Ans en we kregen samen 2 kinderen, Lonneke en Maarten. Zij hebben ons 4 kleinkinderen gegeven.

Mijn laatste stageperiode was in het toenmalige Sint Josef Ziekenhuis in Venlo. Hier heb ik op verzoek van de directie na mijn afstuderen nog ruim 1 jaar gewerkt, daarna 1 jaar in een praktijk in Tegelen, maar mijn ultieme wens was toch een eigen praktijk en die kwam er ook in 1975 in Venlo.

Ik heb altijd een heerlijk vak kunnen uitoefenen, waarin ik veel waardering heb gekregen van mijn patiënten. Het intermenselijk contact, het samen met de patiënt zoeken naar oplossingen voor zijn of haar probleem, heeft me altijd geboeid en me ook een rijker mens gemaakt. In 1984 en 1985 volgde ik de opleiding ergonomie aan de Universiteit van Antwerpen. Hierdoor kreeg ik nog meer inzicht in de invloed die de (arbeids)omgeving had op het ontstaan en/of recidiveren van klachten aan het bewegingsapparaat.

Bureaucratische verzekeraars

Waardering kwam er echter niet van de verzekeraars. De eisen, die zij stelden om voor een contract in aanmerking te komen, werden steeds extremer. Ongeveer iedere stap die in het herstelproces van een patiënt werd genomen moest op papier worden gezet. In de gezondheidszorg is dit een permanent probleem.

De zin om op die manier te werken, alles onder het mom van transparantie, maar meer ervaren als geboren uit wantrouwen jegens de goede bedoelingen van de zorgverlener, verging mij meer en meer. Alles moeten vastleggen en verantwoorden, maar ook de betutteling van de verzekeraars ging mij steeds meer tegenstaan. In plaats van een fysiotherapiepraktijk had ik een administratiekantoor met steeds minder patiëntgerichte tijd.



Dry Needling

In 1993 kwam ik in contact met een Nieuw-Zeelandse fysiotherapeut die mij zeer enthousiaste verhalen vertelde over een nieuwe methode om spierspanningen te elimineren: dry needling genaamd. Cursussen waren alleen te volgen in Nieuw-Zeeland en Canada. Door allerlei omstandigheden kon ik van deze opties geen gebruik maken. Begin 2000 kwam er echter een Nederlandse fysiotherapeut, die in Canada woonde en werkte, een cursus dry needling geven in Domburg. Ik heb me meteen ingeschreven en met een diploma op zak behoorde ik bij de eerste 6 fysiotherapeuten die dry needling in Nederland konden toepassen. Ik werd gevraagd om aanvankelijk te assisteren bij de cursus dry needling en later ook delen van de lesstof te doceren. Dat heb ik 4 jaar in Domburg gedaan. Daarna ben ik als docent overgestapt naar de opleiding in Amsterdam die meer diepgang had. Tot aan mijn pensionering in 2014 ben ik dit blijven doen. In plaats van de reguliere fysiotherapie heb ik me de laatste 14 jaar van mijn werkzame leven bijna uitsluitend bezig gehouden met dry needling. In het begin van dry needling was ik in de verre omtrek de enige die deze techniek beheerste en na succesvolle interventies, bijvoorbeeld bij mensen met hoofdpijnklachten die vaak al 20 jaar bestonden, deed de mond op mondreclame de rest.



Sportief en bestuurlijk actief

Naast het runnen van een eigen praktijk met 5 medewerkers lopen als een rode draad door mijn leven: sporten en organiseren/besturen. Sporten deed ik op Rolduc al heel veel en dat ben ik mijn hele leven blijven doen. Zo golf ik nog steeds actief.

Besturen heb ik zowel in de sport gedaan alsook bij beroepsgebonden organisaties en verenigingen. Zo ben ik 9 jaar voorzitter geweest van de Hockeyclub Blerick en 4 jaar van een squashvereniging.

Vakmatig was ik jaren bestuurlijk actief bij de Nederlandse Vereniging voor Dry Needling, bij het Regionaal Genootschap Fysiotherapie en bij FysunieQ, een samenwerkingsverband van fysiotherapeuten in Noord-Limburg.

Uit mijn hele loopbaan, waarin ik steeds met de bewegende mens te maken heb gehad, is één groot adagium overeind gebleven en dat is: keep moving.

(Frans Bergmans was op Rolduc van 1962 tot 1966)

Ik ben geboren in Lauradorp, een in de vorige eeuw voor de mijnbouw uit de grond gestampt dorp. Vroeger viel Lauradorp onder de gemeente Ubach over Worms, nu onder de gemeente Landgraaf. Mijn vader was er de eerste misdienaar. De betrokkenheid van onze familie bij het rectoraat/parochie was groot. Zelf werd ik natuurlijk ook misdienaar met de daaraan verbonden voordelen van het missen van schoollessen in verband met bruiloftmissen en begrafenissen.

Rolducse Spoorwegen

In het dorp waren de paters Salesianen van Don Bosco actief; hun werk met en voor jongeren leek mij, in al mijn naïviteit, een ideale toekomst. In 1963 deed ik met succes mijn toelatingsexamen voor het gymnasium op Rolduc. Voor mij als enig kind (mijn zusje en broertje zijn bij hun geboorte helaas overleden) was het een geweldige tijd met veel vrienden en activiteiten. Ik ben er zonder kleerscheuren doorheen gerold.



Goede herinneringen bewaar ik aan de Rolducse Spoorwegen in de knutselklas van Klein-Rolduc, het kosterschap en het zangkoor o.l.v. dirigent Juul Schrijen. En..... niet te vergeten aan de dansles op 5 gym, waar ik Gerda heb leren kennen. Het dansen ging minder succesvol, maar mijn roeping was over.

(Ontwerp affiche: Har Huits)

In 1969 ging ik met mijn gymnasiumdiploma op zak in Nijmegen geschiedenis studeren in Nijmegen. De eerste paar jaren had ik nog wat contact met klasgenoten met name voor gezamenlijke vakanties. In 1969 ben ik met Pierre, Piet, Jack, Har en John met de trein naar Parijs gereisd; in 1970 bezochten we (Pierre, Piet, Har en ik) Londen, heen met het vliegtuig en terug met de boot; tenslotte toerde ik in 1971 met Pierre, Jack, Har en John met een Ford Transit door Duitsland (o.a. Heidelberg, Dachau) en Oostenrijk.

Een noodgedwongen omscholing

Mijn studie geschiedenis verliep, met een studentassistentschap, voorspoedig en in december 1975 studeerde ik af. Intussen had ik een gedeeltelijke stembandverlamming gekregen, waardoor een carrière in het onderwijs niet meer tot de reële mogelijkheden behoorde. Zeven jaar heb ik tijdelijke banen bij de universiteit afgewisseld met periodes van ww. Toen heb ik een omscholing gevolgd met behoud van uitkering aan de Sociale Akademie in Arnhem, richting personeelswerk. Vanaf het tweede jaar had ik een stageplek bij Medisch Centrum Dekkerswald, want dat was noodzakelijk om de parttime opleiding te kunnen voortzetten. Na het behalen van het diploma heb ik snel een baan als personeelsfunctionaris bij het CWZ (Canisius Wilhelmina Ziekenhuis) in Nijmegen gevonden. Hier heb ik 28 jaar met veel plezier gewerkt; in 2014 ben ik met vervroegd pensioen gegaan.

In 1975 zijn Gerda en ik op Rolduc getrouwd; wij hebben drie prachtige dochters gekregen en vier kleinkinderen, die allemaal in de buurt wonen. Door corona zijn de knuffelmomenten helaas tot nul gedaald. Na eerst in Nijmegen te hebben gewoond, wonen we nu al weer 33 jaar in Wijchen.

Liederentafel

Tijdens mijn studie en ook nog een aantal jaren daarna ben ik lid geweest van het Nijmeegs Studentenkoor Alphons Diepenbrock, waarmee we veel leuke concerten gegeven hebben. Door dit koor is een vriendenkring ontstaan, die al 40 jaar zeer hecht is met enkele gezamenlijke weekenden per jaar.

Vanaf 1977 organiseer ik voor deze vriendenclub elk jaar een gezamenlijke bergtocht van hut naar hut in Zuid-Duitsland, Oostenrijk of Noord-Italië.

Zingen doe ik overigens al 25 jaar alleen nog een keer per maand in de kroeg bij een liederentafel, maar nu natuurlijk even niet...

Vierdaagse van Nijmegen

Verder is wandelen een grote hobby van mij: 15 keer heb ik de Nijmeegse Vierdaagse regulier uitgelopen en daarnaast nog 5 keer als begeleider van kinderen.

Vanaf 2017 ben ik lid van het Uitvoerend Comité van de Vierdaagse bij de dienst Controle. Zo ben ik een van de 350 vrijwilligers die er voor zorgen dat zo'n geweldig evenement als de Vierdaagse überhaupt kan plaatsvinden. Helaas nu ook even niet...

Tenslotte heb ik veel bestuurs- en vrijwilligerswerk gedaan voor de parochies, waar we gewoond hebben. Sinds ik thuis ben, ben ik nu veel bezig met stamboomonderzoek, hetgeen tegenwoordig veelal op digitale wijze kan plaatsvinden. In korte tijd ontdek je veel verrassende zaken.



Het ga jullie allemaal goed! Geneet van 't leave zolang este kins!

(Jo Beckers was op Rolduc van 1963 tot 1969)

Hot de oere sjtieëf! Het verhaal van Max Coerver

Het is 50 jaar geleden dat ik Rolduc verliet en het geheugen is selectief. Toch wil ik graag een poging doen om iets over mijn wederwaardigheden te vertellen. Vreemd genoeg is een van de meest beklijvende Rolducse beelden dat van meneer Tagage, die in soutane de klas binnenzeilt, de kathedr afstof met een witte zakdoek en dan de onsterfelijke woorden “Zo, dat weten wij dus ook al weer!” uitsprekt, waarna de les begint. Op 2 gym sprak de leraar Frans - ik geloof dat het een jongere broer van meneer Meertens (Blacky) was - mij tijdens een van de eerste lessen per vergissing aan met Max. Medeleerlingen vonden dat blijkbaar passend, namen het over en zo ben ik verder door het leven gegaan als Max. Ik vond het blijkbaar best en alleen mijn familie is mij Hans blijven noemen.

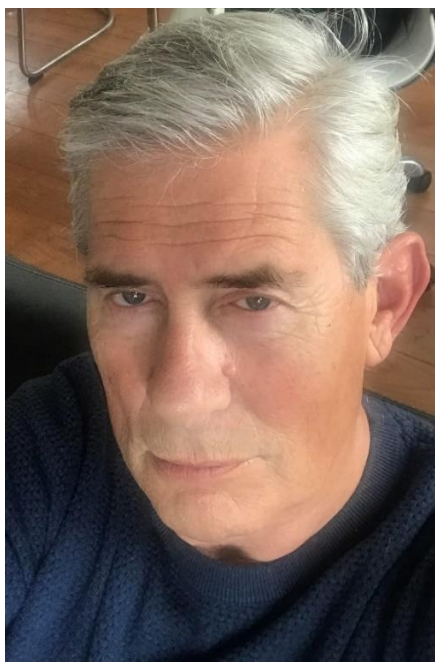
Na de diploma-uitreiking in 1970 werd ik trouwens op de kruisgang staande gehouden door de Pieëf, onze scheikundeleraar, die mij toevoegde, dat ik, als het aan hem had gelegen, nooit zou zijn geslaagd. Daarmee doelde hij op de graffiti op buitenmuur en cour, aangebracht in maart 1969, die in het boek “Rolduc” van Twan Geurts wordt beschreven. Ik werd toen 6 weken geschorst en niet zoals de andere drie leerlingen van school verwijderd, omdat ik bij de poort van Rolduc was omgekeerd en zelf niet de kwast had gehanteerd. Als leverancier van de verf werd ik natuurlijk wel als lid van deze “criminele organisatie” beschouwd. Mogelijk heeft de rijksgecommitteerde mij bij het mondeling scheikunde gered.

Liftend naar India

Na Rolduc ging ik in Nijmegen psychologie studeren, zoals velen die niet wisten wat ze wilden. Er werd meer geblowd dan gestudeerd. Na het propedeuse stopte ik. In 1971 ben ik teruggekeerd naar mijn ouders in Kerkrade. Ik ben gaan werken bij de fa Schmetz in Herzogenrath ('t Noldes, dat je van Rolduc uit kon zien liggen), waar ik in akkoord een schroefdraad maakte aan naaimachinenaalden. Na drie maanden had ik genoeg gespaard voor mijn eerste reis. Op de Aachener Ring heb ik mijn duim opgestoken, om naar India te liften. Toen in december 1971 oorlog uitbrak tussen India en Pakistan bevond ik mij in het Pakistaanse Peshawar, dat 's nachts werd gebombardeerd door Indiase Migs. De grens naar India ging dicht en alle buitenlanders moesten terug naar Afghanistan. Daar ben ik nog een paar maanden gebleven. Met een paar Amerikanen ben ik van Kabul naar Bamyán gegaan om de grote Boeddha te zien. Deze trip - te paard - heeft grote indruk op mij gemaakt. Afghanistan was adembenemend mooi en de mensen waren zeer gastvrij. Kom daar nog maar eens om. In 1976 ben ik naar Amsterdam verhuisd om rechten te gaan studeren, maar ook daar ben ik na het kandidaats afgehaakt. In de jaren daarna ben ik vaak naar India gereisd om trektochten te maken in Himachal Pradesh en Jammu & Kashmir. Het geld daarvoor verdiende ik in Duitsland in de bouw en in het Eisengusswerk van Weisweiler.

Werkzaam als (berg)gids

In Manali, de uitvalsbasis voor tochten in Himachal Pradesh, rolde ik in het circuit van trekking agencies. Ik ging werken als gids, eerst voor lokale kleinere organisaties en daarna voor grote organisaties als het Australische World Expeditions. Later raakte ik ook betrokken bij het organiseren van deze tochten en het vinden van nieuwe routes. In de jaren negentig werd ik door het Amsterdamse Cycletours gevraagd om een mountainbike tour te organiseren en te begeleiden in het gebied. Het werd van 1994 tot 1997 telkens een tocht van 3 weken van Manali naar Leh over passen hoger dan 5000 m. Op de laatste dag werd een wedstrijd gehouden van Spitok op 3100 m naar de Khardung La op 5600 m. Wie de eindstreep haalde kreeg een diploma van de (nep)stichting "Le Double Galibier". In 1996 heb ik zelf meegereden. Aan de meet heb ik gezworen nooit meer zoiets te doen; ik was gesloopt. In 2001 ben ik als vijftigjarige gestopt; de jaren begonnen te tellen; ik werd trager dan de deelnemers aan wandel- en fietstochten en als anderen je voorbijlopen, kun je niet meer de weg wijzen.



Tijd voor een geregelder leven!

Het werd ook wel tijd voor een geregelder leven. In Amsterdam ben ik daarna gaan werken voor een bedrijf in telemarketing, een callcenter gespecialiseerd in Business to Business. Een van de interessantere opdrachten was het contact leggen met bedrijven, opdat onze opdrachtgever hun personeelsdossiers kon navlooien op te veel afgedragen sociale premies. De regelgeving op dat punt is zo complex, dat veel bedrijven er in verdwalen. Dat navlooien gebeurde op basis van no cure no pay: de helft van de bij de overheid teruggehaalde premies was voor het onderzochte bedrijf, de helft voor onze opdrachtgever. Een andere aardige opdracht was het uitnodigen van mensen om met de rituele gongslag de Amsterdamse Beurs te openen.

In 2010 ben ik getrouwd - voor het eerst in mijn leven - met Marianne, the best move I ever made. In dat jaar ben ik gaan werken op het callcenter van de gemeente Amsterdam, waar ik tot aan mijn pensionering in 2019 Amsterdammers te woord heb gestaan inzake de Dienst Werk en Inkomen, het parkeerbeleid en

de Gemeentelijke Belastingdienst. Ook als er Engels of Duits gesproken moest worden, werd naar mij doorgeschakeld. Op Rolduc werd goed taalonderwijs gegeven; ik heb daar altijd profijt van gehad.

Genieten van mijn volkstuin in Amsterdam Noord

Nu woon ik in Amsterdam Noord met Marianne, die werkt bij de Rijksoverheid. Mijn vrouw heeft een zoon en zorgt voor een neef met een verstandelijke beperking van wie zij bewindvoerder en mentor is. Hij is de zoon van haar jong overleden zus. We halen hem elke zaterdag op uit de instelling waar hij woont en dan eet hij bij ons. We gaan elk jaar met hem kamperen in Epen. Sinds wij samen zijn, ben ik huisman en sinds ik ben gepensioneerd is het mijn enige verplichting. Op loopafstand hebben wij een volkstuin; we oogsten appels, kersen en frambozen. Ik werk er graag. Mijn kajak ligt er en vanaf het tuinpark kun je zo Noord-Holland in. Als het weer het toelaat, ben ik op het water te vinden en maak ik tochten naar Holysloot, Zuiderwoude, Monnickendam en het Ilperveld. Ook fiets ik veel. Vaak neem ik de telescoop mee om vogels te spotten langs de Markermeerdijk en in Waterland. In de winter ben ik vaak te vinden op de Jaap Edenbaan. Tenslotte kan nog vermeld worden dat ik een liefhebber ben van een glas goede wijn en van de Duitse literatuur. Het ga jullie allen goed: hot de oere sjtieëf!

(Max / Hans Coerver was op Rolduc van 1963 tot 1970)

Geheel ten dienste van kerk en medemens*Het verhaal van Pierre Kerkhofs*

Na het behalen van mijn diploma Gymnasium Alfa op Rolduc ging ik in 1969 theologie studeren aan de Radboud Universiteit te Nijmegen. Ik koos destijds bewust niet voor de theologiestudie aan de HTP in Heerlen, omdat ik in Nijmegen in de kring van een grotere populatie van studenten van allerlei studierichtingen hoopte een beter zicht te kunnen krijgen op mijn roeping tot het priesterschap, welke ik al van jongs af aan had, maar waar ik als jongvolwassene nog altijd niet zeker van was. Voordat ik naar Nijmegen verhuisde, ging ik in de zomer van 1969 eerst nog op vakantie naar Parijs in het gezelschap van Jo Beckers, Piet Gielen, Har Huits, John Reijnders en Jack Schuffelers. Vanaf 1970 mocht ik nog enkele andere keren op vakantie gaan met dit illustre gezelschap. De rest van de zomervakantie was ik, thuis in Maastricht, meestal als werkstudent aan de slag, aanvankelijk bij Vroom en Dreesman en later op het Limburgse Gouvernement, afdeling passen en rijbewijzen.

Een zwart gat

Van 1969 tot en met 1974 woonde ik in Nijmegen. Aanvankelijk was het wel even wennen. Op Rolduc had ik dag in dag uit het gemeenschapsleven meegemaakt. Nu werd ik als kamerbewoner toch wel een beetje op mijzelf teruggeworpen, ofschoon de aanwezigheid van een hospita meestal veel goed maakte. Na het behalen van mijn kandidaats theologie begon ik aan mijn doctoraalstudie pastoraal theologie. Tot mijn spijt en tegen ieders verwachting in werd mijn stage in een samenwerkingsverband van parochies in Nijmegen afgekeurd. Met een gemiddelde van zeven tot acht voor alle tentamens kreeg ik ook geen kans meer om elders mijn stage over te doen. Voor mij betekende het dat ik na vijf jaar theologiestudie van het ene op het andere moment in een zwart gat viel en niet meer wist, hoe ik mijn verdere toekomst gestalte moest geven.

Worsteling met het celibaat

In Nijmegen was er naast de studie natuurlijk ook tijd voor ontspanning. Zo werd ik onder meer lid van het studentenkoor Alphons Diepenbrock onder de bezielende leiding van de dirigent Pater Kahmann. Binnen het studentenkoor, maar ook daarbuiten maakte ik nieuwe vrienden en vriendinnen.

Tot over mijn oren werd ik verliefd op een meisje uit dit koor. Terwijl ik nog twijfelde over de haalbaarheid van het celibaat, sprak dit meisje op wie ik verliefd was, uiterekend zelf over de mogelijkheid van een celibatair leven! In de OLV Vrouwe Basiliek te Maastricht had ik enkele maanden tevoren in mijn gebed gevraagd: Laat mij nu eens een meisje ontmoeten dat dezelfde idealen heeft als ik. Mijn gebed werd op de een of andere manier verhoord en samen met het onverwachte afbreken van mijn theologiestudie kreeg mijn jawoord toen van het ene op het andere moment toch gestalte. Mijn familie zou de familie zijn van de kerkgemeenschap, de familie van zoveel verschillende mensen voor wie ik als priester zou mogen zorgen. De keuze voor het celibataire priesterschap kreeg aldus weer een beetje meer gestalte.

De keuze voor het priesterschap

Tijdens mijn studie was ik enkele weekeinden te gast in Huize St. Elisabeth te Nunhem om mij in mijn keuze voor het priesterschap te laten begeleiden door de Jezuïet en psycholoog, pater Wilkens. Hier ontmoette ik ook de pasbenoemde bisschop van Roermond, Mgr. Dr. Jo Gijsen, en de bisschop van Rotterdam, Mgr. Dr. Ad Simonis. Door gesprekken met hen verdween mijn twijfel over mijn roeping. Ik nam hier definitief de beslissing om mijn studie verder te voltooien en priester te worden.



Mgr. Gijsen gaf aan, dat hij mij nodig had voor het pastoraat en stelde mij voor om voor een jaar naar het Grootseminarie in Regensburg te gaan als laatste voorbereiding op mijn priesterwijding. In Regensburg ontmoette ik vele nieuwe vrienden. Zo mocht ik persoonlijk kennis maken met Professor Ratzinger, de latere Paus Benedictus XVI, een zeer bescheiden, erudiete priester, wiens colleges altijd zeer inspirerend waren.

Uiteindelijk kwam op zaterdag 13 december 1975 de grote dag van mijn priesterwijding in de kathedraal van Roermond. Een van mijn medewijdingen was onze jaargenoot Jan Ambaum.

Emotionele momenten tijdens coronagolf

Van toen af aan zou ik mij 40 jaar lang als priester mogen inzetten ten bate van diverse parochies in het Bisdom Roermond. Intussen ben ik op 18 maart jongstleden 70 jaar geworden en ben ik inmiddels bijna 6 jaar met emeritaat. Dat neemt niet weg dat ik toch nog altijd voor meerdere parochies in Sittard werkzaam ben. Hier woon ik ook in een appartement van een pastorie. Bijna elke week verzorg ik nog eucharistievieringen in een parochiekerk, een zorgcentrum of in een verpleegkliniek. Wanneer iemand ziek of stervende is, doet men nog vaak een beroep op mij om het sacrament van de zieken toe te dienen. De afgelopen maanden heb ik meerdere keren per week in beschermende kleding aan het ziekbed gestaan van menige corona-patiënt. Ik vond dat vanuit mijn pastorale hart eigenlijk gewoon vanzelfsprekend om te doen, maar het heeft mij toch wel enorm geëmotioneerd.

Het achtste sacrament

Gelukkig is er ook tijd voor ontspannen activiteiten, zoals de natuur in en muziek maken.

Wanneer ik nu als zeventigjarige terugkijk op 45 jaar pastoraat, mag ik toch wel zeggen, dat ik als priester altijd vooral een mensenmens ben geweest. Liturgisch en met name als predikant was ik niet altijd even sterk, maar als priester en als mens heb ik hopelijk veel kunnen doen en betekenen voor alle mogelijke mensen die ik in mijn parochies heb mogen ontmoeten. Of ze nu kerkelijk waren of niet. Naast de gebruikelijke kerkelijke werkzaamheden heb ik altijd veel aandacht besteed aan wat wel eens het achtste sacrament wordt genoemd: het huisbezoek. Het heeft mij altijd heel veel voldoening en levensgeluk geschonken.



Een liturgische zoektocht

Op liturgisch vlak probeerde ik de vroegere liturgie van voor Vaticanum II te combineren met de vernieuwde liturgie, waarin volgens sommigen van mijn parochianen de mystiek sterk naar de achtergrond was geraakt. Het werd voor mij een liturgische zoektocht, die mij in de loop der jaren - sterk uitgedrukt - veel bloed, zweet en tranen heeft gekost en om eerlijk te zijn ook menige vervroegde overplaatsing. Door dat dieper te beleven heb ik uiteindelijk rust gevonden en mag ik nu op oudere leeftijd een soort tweede jeugd beleven. Zoals Augustinus al zei: 'Mijn hart blijft onrustig, totdat het rust vindt in God.'

(Pierre was op Rolduc van 1962 tot 1969; de foto op de vorige pagina dateert van onze reünie in 1994)



Nieuws

Overname failliet hotel-restaurant Abdij Rolduc

Job Tiems - Vandaag, 14:27

Het in april failliet verklaarde hotel-restaurant Abdij Rolduc in Kerkrade maakt een doorstart. De Belgisch-Limburgse hotelketen Different Hotels en het Kerkrade bedrijf Van Melick Groep hebben de horecazaak in het 900 jaar oude religieuze monument overgenomen.

Links:

Tijdens de eerste coronagolf ging het hotel-restaurant Abdij Rolduc failliet. In augustus vond het bisdom een overnamekandidaat. Inmiddels kun je er weer overnachtingen boeken.

Rechts:

In de vorige nieuwsbrief kwam de wijn van Rolduc aan de orde. Er schijnt op Rolduc ook een bier gebrouwen te worden. Bier met de naam 'Blonde Non'. Het is een stevig biertje van 8 %.



- **Naam:** Blonde Non
- **Brouwerij:** Brouwer-Brouwgilde Abdij Rolduc
- **Type bier:** Zwaar blond, 3 euro
- **Alcohol:** 8 %
- **Beschrijving:** Zondige gedachten bestormen je 'als je de Blonde Non verleidelijk goudgeel in het glas ziet vloeien. Maria Magdalena is een muurbloempje, vergeleken bij deze fris naar bloemen geurende blonde uit de abdijbrouwerij van Rolduc. Mooi wit schuim, dat weelderig op deze klassieke IPA beauty prijkt. Een volle smaak, die richting een tripel gaat. Oelala, risky en tricky, waarschuwt Guillaume Vroemen, wiens robuuste, donkere knevel opkrukt van genot. „Voorzichtig drinken, na twee van deze 'coole' blondines is het lastig om naar huis te fietsen." Maar een blinde 'non-lover' is hij ook niet. „Mooi romige nasmaak, die wat meer bitterheid mag hebben."

Inmiddels durf ik me wel schrijver te noemen *Het verhaal van Twan Geurts*

Als ik de beroepskeuze-adviezen had gevolgd was ik bibliothecaris geworden. Maar in de studiezaal van Rolduc koesterde ik al heel andere dromen: als ik later toch eens de kost zou kunnen verdienen met mijn pen, als journalist! Maar ik had het zelfvertrouwen niet om recht op mijn doel af te gaan via de School voor de Journalistiek. Zo heb ik nog een hele omweg gemaakt om te worden wat ik wilde. Gelukkig maar.

Ik koos eerst voor sociologie in Nijmegen, een parkeerstudie destijds voor linksige studenten, maar toch niks voor mij. Een jaar later werd het theologie in Tilburg. Ik was niet gelovig en had een hekel aan het instituut kerk, maar mijn interesse voor het verschijnsel religie was authentiek. Als ik nog eens moest kiezen, zou het de neutrale variant Godsdienstwetenschappen worden, maar die smaak bestond toen nog niet.

Journalistiek en communicatie

Na mijn kandidaats heb ik een paar jaar gewerkt als uitzendkracht; ik was het studeren even helemaal beu, maar op mijn 25^e pakte ik de theologie weer op en begon ik tegelijkertijd te schrijven voor het universitaire weekblad *Univers*. Dit was wat ik wilde! Zo'n universiteitsblad was een geweldige journalistieke leerschool.

In 1980 studeerde ik af op een scriptie over de christelijke uitgangspunten van het CDA in wording. De ingewikkelde relatie tussen geloofsovertuiging en politieke voorkeur is me altijd blijven boeien. Tien jaar heb ik daarna als eindredacteur voor het Tilburgse universiteitsblad gewerkt. In 1989 maakte ik de overstap naar de Universiteit Utrecht, als communicatieadviseur. De centrale afdeling daar groeide als kool en ik ging mee in de vaart der volkeren als manager en adjunct-directeur van een steeds zakelijker communicatiebedrijf. Op het laatst zat ik meer te rekenen dan te schrijven. Het is mijn grote geluk geweest, dat ik in 2005 een nieuwe start kon maken, als freelance journalist.

Engelen, Rolduc en Adrianus VI

De theologie raakte weer in het vizier en in 2008 publiceerde ik mijn eerste boek *Engelen van deze tijd*, een reportage over de wonderlijke aantrekkingskracht van een oeroud geloof. Drie jaar later volgde *Rolduc*. Ik neem aan dat de meesten van jullie dat wel hebben meegekregen. Dat was voor mij een spannende duik in ons gezamenlijk verleden. De confrontatie was niet altijd aangenaam, maar ik vond het fascinerend om mijn oude docenten en schoolgenoten weer te spreken en onze persoonlijke verhalen te kunnen projecteren tegen de grotere gebeurtenissen van die tijd. Na Rolduc durfde ik me eindelijk een echte schrijver te noemen. Ik ben blij dat ik sinds het boek met verschillende jaargenoten weer contact heb. Met André Roumen uit Maastricht en met de vijf mannen op bijgaande foto.



Twan Geurts was op Rolduc van 1962 tot 1970

Van links naar rechts: Chrit van Enckevort, Wim Wolters, Twan Geurts, Jacques Jochems, Loe Lamkin en Sjef Roex (medio 2019)

Mijn laatste boek was in 2017 de biografie van de enige Nederlandse paus, Adrianus VI. Ik was al zeer vereerd dat er een toneelstuk over is gemaakt, *de Hervormers*. Nu bestaat er zelfs een goede kans op een vierdelige docuserie, begin 2022 uit te zenden door KRO/NCRV, precies vijfhonderd jaar na Adrianus' verkiezing. Als het doorgaat en de heilige Corona ons niet in de steek laat, reis ik volgend jaar met een filmploeg van Leuven via Zaragoza naar Rome, in het spoor van Adrianus van Utrecht!

Liefde

Ik bewonder de klasgenoten die hun eerste liefde indertijd op Rolduc hebben gevonden en een leven lang bij elkaar zijn gebleven. Mijn liefdesleven is wat rommeliger verlopen. Ik ben twee keer getrouwd geweest en uit mijn tweede huwelijk heb ik twee vrolijke dochters. Ze studeren allebei geschiedenis in Amsterdam; Lize werkt nu aan de afronding van haar master Journalistiek en de jongste Lucia is er dit jaar Rechten bij gaan doen.



(Mijn dochters Lucia en Lize bij de presentatie van mijn boek over Rolduc, op 11 oktober 2011, in de rococo-bibliotheek van Rolduc.)

Inmiddels woon ik alweer bijna dertig jaar in het aangename Utrecht. Ik heb een lieve vriendin, Noes. Ze is rechter, maar in een eerder leven opgeleid als kunsthistorica en goed thuis in de zestiende eeuw. Drie jaar geleden sprak ze me aan in Museum Catharijneconvent, na een lezing die ik daar gaf over paus Adrianus en de Reformatie. Ik vind het mooi dat de liefde voor de geschiedenis ons bij elkaar heeft gebracht!

De Nieuwsbrief Rolduc - Jaargang 1969 verschijnt periodiek ten behoeve van die oud-leerlingen van Rolduc, die in 1969 eindexamen hebben gedaan en ten behoeve van die oud-leerlingen, die tenminste drie jaar deel uit hebben gemaakt van deze jaargroep. Ook andere geïnteresseerden kunnen desgewenst deze nieuwsbrief toegezonden krijgen. Gratis!
Contactpersoon: Jo Kunnen / mailadres: kunnen.j@kpnplanet.nl / mobiel: 06-53230446